

Arrest

nr. 167 190 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 januari 2012 dient de verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 15 maart 2012 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 148 407 van 23 juni 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 27 maart 2013 leggen de verzoekster en haar partner K.G., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zwevegem een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 30 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de burgemeester van Zwevegem tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 30 augustus 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 1 maart 2014 beslist de gemachtigde van de burgemeester van Zwevegem tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 1 maart 2014 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 19 augustus 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Op 27 augustus 2014 dient de verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 19 januari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Op 27 januari 2015 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 13 juli 2015 beslist de gemachtigde van de burgemeester van Zwevegem tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.8. Op 13 juli 2015 dient de verzoekster een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 12 januari 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 13 januari 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van bestaansmiddelen legt betrokkene loonfiches van juni - augustus 2015 van haar Belgische partner voor. Deze loonfiches bewijzen dat de Belgische referentiepersoon van juni tot augustus 2015 gewerkt heeft en wat het bruto inkomen was dat hij daaruit verwierf. Hier dient echter opgemerkt te worden dat aan de hand van deze loonfiches niet kan afgeleid worden over hoeveel netto inkomen de Belgische referentiepersoon kan beschikken aangezien er enkel bruto-bedragen vermeld worden. Bijgevolg is het onmogelijk om vast te stellen welke de gemiddelde bestaansmiddelen van de

Belg zijn en kan dus niet worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan.

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is daarom ook overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden.

Betrokkene legt daarenboven inkomsten van zichzelf voor. Aangezien artikel 40ter stelt dat hij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen...', kunnen wij de inkomsten van betrokkene zelf niet aanvaarden (arrest RvS 232.612 van 20 okt. 2015).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het onmogelijk is om vast te stellen welke de gemiddelde bestaansmiddelen van de Belg zijn en dus niet kan worden vastgesteld of er voldaan is aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 ter. VW.

Dat nochtans door de partner van verzoekster alle loonfiches van juni tem. augustus 2015 werden voorgelegd, en er zodoende wel degelijk een gemiddelde kon berekend worden van de inkomsten van haar partner.

Dat bovendien anderzijds ook een behoeftenanalyse kon gemaakt worden overeenkomstig art. 42 § 1, tweede lid VW, en er wel degelijk noodzaak

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verweerster om een analysebehoefte te maken, en er geen enkel beletsel is waarom dit niet zou kunnen doorgaan.

Dat door verweerster wordt geargumenteed alsof dit overbodig zou zijn, doch deze bewering berust op de verkeerde premisse alsof er geen mogelijkheid zou zijn om na te gaan welke de gemiddelde inkomsten zijn van de partner van verzoekster.

Dat nochtans minstens drie loonfiches zijn afgegeven geworden en het volstond om de bedragen vermeld op de drie loonfiches op te tellen en vervolgens te delen door drie om na te gaan wat het gemiddeld bruto inkomen betrof van de persoon in kwestie, weze dhr. K.G. (...).

En vervolgens kon vertrekkend vanaf dit gemiddeld bruto-loon makkelijk het gemiddeld netto-loon berekend worden.

Dat het klaarblijkelijk zo is dat de mogelijkheid er wel degelijk was, doch integendeel, Dat het niet ter discussie staat dat verzoekster een relatie heeft en ook samenwoont met de heer K.G. (...), en deze over legaal verblijf beschikt.

Dat de duurzame relatie & gezinsvorming van verzoekster met dhr. K.G. (...) én het feit dat deze over voldoende en stabiele inkomsten beschikt als logisch gevolg moet en kan hebben dat verzoekster aanspraak kan maken op legaal verblijf op basis van art. 40 TER VW.

Dat er gesteld wordt dat het niet mogelijk zou zijn om een gemiddeld inkomen af te leiden uit de voorgelegde loonfiches, aangezien er geen netto-bedragen op vermeld staan, doch anderzijds alle Belgen gelijk zijn voor de wet, en met enige goodwill wel degelijk kan nagegaan worden hoeveel dhr. K.G. (...) nu werkelijk netto per maand verdient.

Dat er door DVZ zelf gevraagd was om een aantal loonfiches voor te leggen, en als deze dan effectief voorgelegd worden, dan zijn deze plots niet meer voldoende, of nog het juiste document meer, en zou op basis van deze zelf door verweerster gevraagde documenten plots geen berekening meer gemaakt kunnen worden van het gemiddeld maandelijks netto-inkomen van conculant.

Dat ten onrechte tal van beweringen worden geuit, alsof het één en ander niet mogelijk zou zijn, doch deze beweringen geenszins correct zijn, en verzoekster thans niet de dupe ervan kan zijn dat eerst documenten worden opgevraagd, deze correct worden ingeleverd en dan vervolgens wordt voorgehouden alsof het niet mogelijk zou zijn om de gemiddelde inkomsten van de partner van verzoekster daaruit te gaan berekenen.

Dat het vaststellen van de duurzame relatie en samenwoont tussen verzoekster en dhr K.G. (...) en het feit dat zij ondertussen sedert jaren een gezin vormen en er sedert jaren stabiele inkomsten zijn in hoofde van dhr. K.G. (...) én ook in hoofde van verzoekster reeds als voldoende reden kan beschouwd worden om de aanvraag van verzoekster in te willigen.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de werkelijke inkomsten van dhr. K.G. (...), en ook niet naar de behoeften van het gezin van verzoekster en haar partner.

Door verwerende partij diende overgaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd;

Dat om de redenen hogervermeld niet enkel de afwijzende beslissing inzake de aanvraag art. 40TER VW dient ongedaan gemaakt te worden.

Dat een gebeurlijke uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert in hoofde van verzoeker (zie aangehaalde elementen hierboven), en om deze reden tevens de schorsing van de bestreden beslissingen wordt gevraagd."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;*
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 3 EVRM ;*
- artikel 8 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou geoordeeld hebben dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onmogelijk kunnen vastgesteld worden. De verzoekende partij levert tevens kritiek op het feit dat geen behoefteanalyse werd gevoerd.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (Belg) in, in haar hoedanigheid van partner duurzame relatie, in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader uitdrukkelijk volgende voorwaarde:

“ Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :”

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd evenwel terecht vastgesteld dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde loonfiches voor de maanden juni, juli en augustus 2015 enkel het bruto-inkomen van de Belgische referentiepersoon kon afgeleid worden. Terwijl de bruto-inkomsten evident niet kunnen beschouwd worden als bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken.

De verzoekende partij voert aan dat aan de hand van het gemiddelde bruto-inkomen van de Belgische referentiepersoon gemakkelijk het gemiddelde netto-loon kon berekend worden, doch dienaangaande gaat de verzoekende partij volkomen voorbij aan het feit dat de bewijslast voor wat betreft de bestaansmiddelen voorwaarde integraal op haar rust.

Zie dienaangaande:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

Verweerder benadrukt dat het aan de verzoekende partij en de referentiepersoon toekomt om inderdaad aan de hand van objectieve stukken aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat van de gemachtigde van de Staatssecretaris moet verwacht worden dat deze op basis van onvolledige informatie zou gissen naar de netto-bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet afdoende goodwill aan de dag zou gelegd hebben, doch dienaangaande moet benadrukt worden dat de verzoekende partij zelf de nodige documenten diende voor te leggen waaruit op onomstotelijke wijze de netto-bestaansmiddelen konden blijken.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Terwijl de verzoekende partij evenmin kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse diende uit te voeren.

Verweerder beklemtoont dat een behoefteanalyse door de gemachtigde van de Staatssecretaris slechts dan dient uitgevoerd te worden, met name wanneer door de referentiepersoon bewijs is voorgelegd van de bestaansmiddelen waarover deze kan beschikken, doch is vastgesteld dat deze minder bedragen dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In casu moet evenwel benadrukt worden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging enkel kon besloten worden dat op basis van de voorliggende loonfiches niet kon vastgesteld worden over welke bestaansmiddelen de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk kan beschikken.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet kan gehouden zijn tot het uitvoeren van een behoefteanalyse, vermits zelfs niet vaststaat met welke bestaansmiddelen bij het voeren van de behoefteanalyse rekening zou kunnen gehouden worden.

Zie dienaangaande:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

“2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit het hierboven geciteerde wetsartikel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel moet overgaan tot een behoefteanalyse wanneer gebleken is dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, doch niet ten laste valt van de openbare overheden. In casu was echter gebleken dat de referentiepersoon reeds ten laste viel van de openbare overheden, waardoor een behoefteanalyse niet vereist is.” (RvV nr. 122.964 dd. 24.04.2014)

De verzoekende partij beperkt zich tot verwijzingen naar het feit dat haar duurzame relatie en samenwoning met de Belgische referentiepersoon niet betwist worden, doch zij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Verweerder besluit dat de verzoekende partij het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet ten kwade kan duiden dat door haarzelf niet afdoende documenten werden voorgelegd waaruit de daadwerkelijke bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon konden blijken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 3 en 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing aan de verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat aan de hand van de door haar voorgelegde loonfiches van haar Belgische partner van de maanden juni, juli en augustus 2015, die bewijzen wat het bruto inkomen was dat haar partner uit zijn tewerkstelling verwierf, *“niet kan afgeleid worden over hoeveel netto inkomen de Belgische referentiepersoon kan beschikken aangezien er enkel bruto-bedragen vermeld worden”*, zodat *“het onmogelijk (is) om vast te stellen welke de gemiddelde bestaansmiddelen van de Belg zijn en (...) dus niet (kan) worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan”*.

De verzoekster betwist niet dat zij enkel loonfiches van haar Belgische partner heeft voorgelegd die bewijzen wat diens bruto inkomen was. Door te poneren dat er *“wel degelijk een gemiddelde kon berekend worden van de inkomsten van haar partner”*, weerlegt zij de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat het onmogelijk is om vast te stellen welke de gemiddelde bestaansmiddelen van de Belg zijn, niet. Op grond van een berekening van het gemiddelde van de bruto inkomsten van de Belgische referentiepersoon kan immers nog niet worden afgeleid over welke bestaansmiddelen deze *in concreto*, na een reductie van zijn bruto inkomen tot een netto inkomen, kan beschikken. Aldus toont de verzoekster, door louter een berekeningswijze op te geven om het gemiddeld bruto inkomen van de referentiepersoon over drie maanden te kennen, niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Voor zover de verzoekster laat gelden dat vervolgens vertrekkend van het gemiddeld bruto maandloon *“makkelijk het gemiddeld netto-loon berekend worden”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Daar waar zij zelf een

berekeningsmethode voorstelt om tot een gemiddeld bruto maandinkomen te komen, laat zij na een dergelijke methode voor te stellen waarmee op basis van een gemiddeld bruto maandinkomen een netto maandinkomen kon worden berekend. De bewijslast inzake het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekster, die voldoende concrete gegevens moet aanbrengen aangaande de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de verzoekster ermee kan volstaan om enkel de bruto inkomsten van de Belgische referentiepersoon voor te leggen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis hiervan dient te bepalen over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikt. De verzoekster gaat uit van een verkeerde lezing van deze bepaling waar zij voorhoudt dat een onderzoek moet worden verricht naar de werkelijke inkomsten van haar Belgische echtgenoot. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk dat het de Belgische onderdaan is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“het onmogelijk (is) om vast te stellen welke de gemiddelde bestaansmiddelen van de Belg zijn en (...) dus niet (kan) worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan”*.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing overwogen dat *“het onmogelijk (is) om vast te stellen welke de gemiddelde bestaansmiddelen van de Belg zijn en (...) dus niet (kan) worden vastgesteld of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan”* en dat daarom *“(e)en behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid (...) ook overbodig (is), er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de voorwaarden is voldaan, wel dat het niet kan uitgemaakt worden”*.

De verzoekster voert aan dat de argumentatie dat de behoeftenanalyse overbodig zou zijn *“berust op de verkeerde premisse alsof er geen mogelijkheid zou zijn om na te gaan welke de gemiddelde inkomsten zijn van de partner van verzoekster”*. Uit wat hierboven, onder punt 4.3.2.1., wordt gesteld, blijkt evenwel dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is uitgegaan van een dergelijke verkeerde premisse.

Aldus maakt de verzoekster een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN